

SPRAWCY

Wilhelm Dreimann (1904 – 1946) został w 1940 roku przez policję wojewódzką przydzielony do sprawowania kontroli w obozie Neuengamme. W barakach dokonywał własnoręcznie egzekucji. Przez więźniów nazwany był „katem” z Neuengamme. Z zeznań Frahma wynika, że Dreimann powiesił pierwszych dwoje dzieci a następnie z pomocą Wiehagena i Frahma również dorosłych więźniów. W procesie Curio-Haus-Procesie został skazany na śmierć i 8 października 1946 roku wykonano wyrok.

Wszystkie fotografie, druki (oprócz tych innaczej oznaczonych):

© archiwum miejsca pamięci byłego obozu koncentracyjnego Neuengamme.

Johann Frahm (1901 – 1946) w 1939 roku przeszedł szkolenie w obozie koncentracyjnym w Sachsenhausen. Od listopada 1942 roku pełnił służbę w obozie w Neuengamme, a od 1944 roku był protokolantem podlegający Deimannowi w kwaterze obozu. Był jednym ze sprawców mordujących dzieci jak i dorosłych. W maju 1945 roku zdołał wraz ze swoją rodziną uciec do miasteczka Kleve. Jednak pod koniec października 1945 roku został zatrzymany przez brytyjskie służby śledcze i w procesie Curio-Haus w 1946 roku oskarżony o popełnienie zbrodni w Bullenhuser Damm i skazany na śmierć. 11 listopada 1946 roku wyrok wykonano.

Dr. Kurt Heißmeyer (1905 – 1967) urodził się w Hohenlychen i chciał zostać profesorem. Aby otrzymać ten tytuł musiał wykonywać eksperymenty medyczne. Do tych celów wykorzystał dwadzieścioro dzieci. Eksperymenty te polegały na tym, że wstrzykiwał dzieciom bakterie gruźlicy i wycinał im węzły chłonne z pod pachy. Od tych eksperymentów dzieci dostawały gorączki i miały bóle. Celem tych doświadczeń było udowodnienie, że można gruźlicę „zniszczyć” przez sztucznie stworzoną „skórną” gruźlicę i że ludzie „gorszej rasy” (osoby pochodzenia żydowskiego) są bardziej skłonni do tej choroby. Pierwsza teza była już przed dokonaniem doświadczeń przez Heißmeyera znana w świecie medycznym. Druga teza natomiast pasowała do nazistowskiej ideologii „rasy”. Po zakończeniu wojny dr. Heißmeyer został nierozpoznany i przez dwadzieścia lat na wolności, pracował jako lekarz od chorób płuc w byłej NRD. W 1964 roku wyszło na jaw, że dr. Heißmeyer dokonywał bestialskich eksperymentów na ludziach. W 1966 roku został aresztowany i skazany przez sąd w Magdeburgu na dożywotnią karę więzienia. W akcie oskarżenia zostało stwierdzone, że przynajmniej czworgo dzieciom wstrzykiwał bakterie gruźlicy a następnie jej zarazki wprowadzał dalej za pomocą sondy do płuc. Heißmeyer zmarł w 1967 roku w więzieniu.

(Sig. F 2001-4403)

Ewald Jauch (1902 – 1946) w latach 1940 – 1944 był strażnikiem a później protokolantem w obozie koncentracyjnym Neuengamme. Od grudnia 1944 roku był kierownikiem baraku przy Bullenhuser Damm. On również przyczynił się do zamordowania dzieci i dlatego został skazany na śmierć w procesie w Curio-Haus. Wyrok śmierci przez powieszenie wykonano 11 października 1946 roku.

Max Pauly (1907 – 1946) pochodził z Wesselburen/Dithmarschen był z wakształceni handlowcem. W 1930 roku wstąpił do NSDAP a w 1932 roku do SS. Od sierpnia 1942 roku był komendantem w obozie koncentracyjnym w Neuengamme. To on otrzymał rozkaz z Berlina, zamordowania dzieci a następnie przekazał go Alfredowi Trzebińskiemu. 3 maja 1946 roku Max Pauly został skazany na śmierć 8 października 1946 rok wyrok wykonano.

Hans Friedrich Petersen (1897 – 1967) był kierowcą w oddziale pocztowym w Neuengamme. To on przywiózł dwadzieścioro dzieci, ich opiekunów i sześciu radzieckich więźniów do Bullenhuser Damm. W procesie Curio-Haus nie został postawiony przed sądem ani nie wystąpił w roli świadka. Zmarł w 1967 roku w duńskim mieście Sonderburg.

© The National Archives
(Sig. WO 309-935), Great Britain

Adolf Speck (1911 – 1946) przybył do obozu koncentracyjnego w Neuengamme jako strażnik a w lecie tego samego roku awansował na komendanta cegielni tego obozu. Uchodził za bardzo brutalnego „naganiacza”. W nocy, w której dokonano mordu na dzieciach, razem z Wiehagenem pilnował radzieckich więźniów. W procesie Curio-Haus zeznał, że zastrzelił jednego z więźniów, ponieważ ten rzucił mu solą w twarz. W maju 1946 roku został skazany na śmierć, a w październiku tego samego roku wyrok wykonano.

© Bundesarchiv Berlin (Sig. BDC/RS,
Strippel, Arnold, geb. 2.6.1911)

Arnold Strippel (1911 – 1994) był od 1935 roku do zakończenia wojny jako członek SS pierwszym protokolantem najpierw w obozie koncentracyjnym w Sachsenburg a następnie od lipca 1937 do marca 1941 w obozie w Buchenwald. Od początku marca 1941 roku w Natzweiler następnie od października w obozie w Majdanku a od połowy maja 1943 roku kierował obozem prac przemysłowych w Peenemünde. Od października 1943 roku do maja 1944 roku kierował obozem koncentracyjnym w Vught w Holandii. Następnie był w wielu innych, mniejszych podobozach należących do obozu w Neuengamme. W 1945 roku w obawie przed zatrzymaniem przez Brytyjczyków ukrywał się pod fałszywym nazwiskiem. W 1948 roku trafił do obozu przejściowego ze względu na swoją przynależność do SS. Na ówczesny czas nie było wystarczająco dużo dowodów, które mogłyby go obciążyć, więc został zwolniony z więzienia. Ostatecznie został skazany przez Sąd Przysięgłych we Frankfurcie na dożywocie za popełnione zbrodnie na więźniach w obozie koncentracyjnym w Buchenwald. Przeciwko temu wyrokowi złożył odwołanie i po ponownym rozpatrzeniu

sprawy został skazany za współudział w dokonaniu zbrodni na 6 lat więzienia. W 1970 roku za czas, który „niesłusznie” spędził w więzieniu otrzymał odszkodowanie w wysokości 121500 DM. Mimo, że Sąd Przysięgłych skazał go w 1981 roku za współudział w popełnionych zbrodniach w obozie w Majdanku na trzy lata i sześć miesięcy, nie musiał iść do więzienia ze względu na zły stan zdrowia. W połowie lat 60 – tych Sąd Rejonowy w Hamburgu otworzył ponownie dochodzenie przeciw Strippelowi pod zarzutem współudziału w zbrodniach popełnionych w Bullenhuser Damm. W procesie Curio – Haus Trebiński, Dreimann, Jauch i Frahm obciążyli go swoimi zeznaniami odnośnie współudziału w dokonanych zbrodniach. Sąd rejonowy zawiesił jednak dochodzenie ze względu na niewystarczającą ilość dowodów. Po tym jak krewni zamordowanych w Bullenhuser Damm wnieśli sprawę do sądu, prokurator wszczął ponownie postępowanie w 1979 roku. Strippelowi postawiono zarzut współudziału w 42 morderstwach, w tym na dwadzieścioru dzieciach, czterech więziennych lekarzach oraz sowieckich więźniach. Postępowanie sądowe zostało zawieszone w 1987 roku ponieważ Strippela uznano ze względów zdrowotnych za niezdolnego do przestępczości. Strippel zmarł w 1994 roku we Frankfurcie.

© Bundesarchiv Berlin (Sig. BDC/SSO, Trzebinski, Alfred, geb. 29.08.1902)

Dr. Alfred Trebinski (1902 – 1946). W 1941 roku został lekarzem w obozie w Oświęcimiu a następnie w obozie w Majdanku. W 1943 roku był lekarzem w okręgu Neuengamme. Trebinski należał do oddziału specjalnego dr. Heißmeyera, odpowiedzialnego za przeprowadzanie eksperymentów medycznych. Po zakończeniu wojny próbował się ukrywać, jednak 1 lutego 1946 roku został aresztowany i w procesie Curio–Haus skazany na karę śmierci.

Heinrich Wiehagen (1911 – 1945) był kierownikiem w obozie Neuengamme i pomagał W. Dreimann i J. Frahm w wieszaniu dorosłych więźniów w kotłowni szkoły przy Bullenhuser Damm. W maju 1945 roku był odpowiedzialny za obserwację statków z więźniami, które omyłkowo zostały zbombardowane w Zatoce Lubeckiej. Wiehagen został zamordowany przez więźniów, gdy strzelał do topiących się więźniów.